

Tuinclub

Tineke Heidenis

Vanonder de bladeren van de Hosta's die over de vijverrand hangen, klinkt het monotone geluid van onze tuinpad. Het klinkt als een klokje. Bijen, wespen en zweefvliegen dippen steeds in het water om een slokje te nemen en spinnetjes bewegen zich er vlak boven langs de blaadjes van de waterplanten. De geluidjes van de naar lucht happen-de poelslakken klinken zachtjes op vanuit het water. De vijver is een heerlijk plekje om even bij te komen van van alles en nog wat. Dit keer zit ik er bij te komen van emoties: ik had de tuinclub op bezoek. Onze clubleden worden geacht hun tuin af en toe eens open te stellen voor elkaar. Ik had er zo mijn twijfels over want de onze is maar klein vergeleken bij de prachtige grote tuinen van onze tuinliefhebbers. Bovendien gooide het weer roet in het eten, de droogte speelde me parten. Meerdere van mijn planten waren na de winter niet meer opgekomen, alles was veel te snel uitgebloeid of verdord en op de 'grote

dag' was er niet veel fleur meer over en hier en daar waren lege plekken door verdwenen of afgeknipte planten. Ik piekerde me suf hoe ik toch het tuinbezoek tot een succes zou kunnen maken. Na lang nadenken had ik het gevonden: ik zou mijn tuin niet alleen laten zien maar er ook over vertellen. Bijvoorbeeld over de miraculeuze wijze waarop varens zich vermenigvuldigen, hoe het Zeepkruid nog steeds af en toe gebruikt wordt voor het reinigen van oude kostbare wandkleden in musea, omdat de saponine die in de plant zit veel zachter is en minder slijtage veroorzaakt dan de huidige chemische zepen. Hoe de bloemhoofdjes van de Kaardenbol vanwege diens ongeëvenaarde werking nog altijd gebruikt worden voor het opvullen van bijzondere stoffen als biljartlaken. Ik zou vertellen over de prachtige rode besjes van het Bitterzoet die aangetroffen werden als versiering van de sarcofaag van Toetanchamon, en hoe het water uit de grond met een snelheid van ongeveer 32 km per uur omhoog wordt getransporteerd naar de naar

schatting 200.000 blaadjes van onze Berk. En, pikant detail, hoe in de Middeleeuwen vrouwen het advies kregen hun mannen thee van Hypericumblaadjes te serveren om hun 'smerige vleselijke lusten' te verminderen. Leuke dingen toch om te vertellen? Tenminste, dat dacht ik. Toen de dames kwamen, luisterden ze welwillend naar mijn plan hoe ik de rondleiding wilden doen. Vervolgens zwermden ze groepsgewijs uit over de tuin, koutten en keuvelden gezellig met elkaar over mijn en hun planten, en na een paar vergeefse pogingen wat van mijn verhaal te vertellen, hield ik daar maar mee op en liet ze hun gang gaan. Nu zijn ze weer weg en terwijl ik weer alleen ben met met mijn vijvertje, bloemen en beestjes, zit ik nog wat te overpeinzen hoe dingen vaak anders gaan dan je ze voor ogen hebt. Ik kom daarbij tot de conclusie dat ik daar wel vrede mee kan hebben want al kwamen al die leuke dingen niet in hun oren terecht, ze zitten lekker wel in mijn hoofd!